

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΗ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ.

Ἐτησίᾳ διὰ μὲν τοὺς ἑνταῦθα
κ. κ. συνδρομητάς δρ. Ν. Δ. 12.
Ἐξαμηνιαία 6.
Διὰ τοὺς εἰς τὸ ἔξωτερικόν φρ. 18.

Διὰ πᾶσαν εἰδοποίησιν μέχρι τῶν
δέκα στίχων ἡραχμᾶς 3.
Διατρίβαι καὶ δικαστικαὶ καταχω-
ρίσεις κατ' ἀποκοπήν.

«Πατὴρ καὶ μητὴρ καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμιώτε-
ρον ἔστιν ἢ πατὴρ καὶ σεμνότερον καὶ ἀγιώτερον.» (Π. Πύτων.).

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΒΙΒΛΙΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ὁ πρῶτον ὑπεύθυνος τοῦ «Ἡλίου»
Γ. Ν. ΛΗΓΝΟΣ καίπερ πρὸ καιροῦ ἀ-
πᾶλλαγαίς τῆς εὐθύνης, περιέρχεται,
ὡς ἐμπληροφορήθημεν, εἰσπράττων συν-
δρομᾶς τῆς ἐφημερίδος ἀνευ ἐντολῆς
ἡμῶν καὶ ἀποδείξεων. Τὴν ἀξιοποιῶν
ταύτην πράξιν καταγγέλλοντες γνω-
στοποιούμεν τοῦτο εἰς τοὺς συνδρομη-
τάς ἡμῶν πρὸς ὁδηγίαν αὐτῶν καὶ
προφύλαξιν.

Ὁ διδάσκαλος τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς
Ἰωάννης Ἀργυράκης ἐλεγχόμενος
ὡς ὑβριστῆς καὶ συκοφάντης καὶ
ὡς τοιοῦτος καταμηνυόμενος
ἐνώπιον τοῦ παρὰ τοῖς ἐν
Σύρῳ Πλημμελειοδίκαις
Εἰσαγγελέως.

Ἐξαιτούμεθα συγγνώμην παρὰ τῶν συν-
δρομητῶν καὶ ἀναγνωστῶν ἡμῶν, διότι ἀντὶ
νὰ προσενέγκωμεν αὐτοῖς πρὸς ἀνάγνωσιν
πολιτικὸν ἢ κοινωνικὸν τι κύριον ἄρθρον, ἀ-
ναγκαζόμεθα καὶ πάλιν νὰ παισώμεθα λό-
γον περὶ τοῦ διδασκάλου τῆς Ἱερατικῆς Σχο-
λῆς καὶ τῆς «Πανόπης» συντάκτου, Ἰωάν-
νου Ἀργυράκη.

Ἐπειδὴ ὅμως κατὰ τι ἀρχαῖον σοφοῦ ἀρ-
χαίου ἀπόφθεγμα, ἐν μὲν ὄρεσιν ἄρκτοι καὶ
λέοντες, ἐν δὲ πόλεσιν οἱ συκοφάνται τὰ
ἀγριώτερά εἰσι τῶν θηρίων, διὰ ταῦτα, ὑ-
πόσχεταί τινα τῇ κοινωνίᾳ τὸ ἄρθρον ὠφέ-
λειον, διότι ὡς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτοῦ κα-
ταφαίνεται, δίδωκεταί τις διὰ τοῦ λόγου καὶ
τῆς νομίμου ὁδοῦ ὑβριστῆς τῆς κοινωνίας
καὶ συκοφάντης.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλως εἴμεθα συγγνωστέοι, ἐν
ἄρθρῳ κυρίῳ κατὰ συκοφάντου γράφοντες,
διότι ἀπὸ τινος χρόνου ἐν Σύρῳ ἐκ τῶν τοι-
ούτων ἀνθρώπων τοιοῦτος ἐπίκειται κίνδυ-
νος, ὅποιος καὶ ἐν τινι τῆς ἀρχαίας Ἑλλά-
δος περιόδῳ ἐλυμαίνετο τὰς Ἀθήνας. Γνω-
στὸν δ' εἶναι ὅτι κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην,
ὅτε ἡ ἄκλυσος τῶν ἡθῶν ἀφίχθη εἰς τὸ ἀνώ-

τακτον ὄριον, μεθ' ἧς ἐπῆλθε καὶ τῆς Ἑλλά-
δος ἡ δούλωσις, μετὰ τῶν σοφιστῶν καὶ
τῶν ἄλλων τῆς κοινωνίας λυμεῶνων φοβε-
ρὸν οἱ συκοφάνται ἐπαίζον πρόσωπον, καὶ
τοσοῦτον εἶχον καταστῆ τοῖς ἀγαθῶς πο-
λίταις ἐπίφοβοι, ὥστε ἠνάγκαζον αὐτοὺς νὰ
μισθῶνται ἐτησίως δικηγόρους, ὅπως ἐν παν-
τὶ καὶ πάντοτε ὦσιν ἑτοιμοὶ πρὸς ἀποσό-
θησιν τῶν ἀφηνιδίως κατ' αὐτῶν ἐσορμών-
των ὀλεσθῆρων ἐκείνων τῆς κοινωνίας.

Ὅσοι, τυχόν, ἀναγινώσκουσι τὴν «Πανό-
πην», καὶ διὰ λόγους μελέτης ἐπὶ τῶν τῆς
σημερινῆς κοινωνίας χαρακτήρων, ἀκολου-
θοῦσι μετὰ τινος προσοχῆς τὴν πολιτείαν
τοῦ συντάκτου αὐτῆς Ἰ. Ἀργυράκη, γινώ-
σκουσι δὲ ὅτι αὐτὸς οὗτος ἦτο συντάκτης
καὶ ἄλλων ὁμοίων αὐτῇ ὀργάνων, οἷον τῆς
Δαδῆς τῶν «Νέων» καὶ τῆς «Μάστιγος»,
καὶ ἀναλογίζονται πόσα καὶ ὅποια καὶ κατὰ
ποίων καὶ πόσων, παντοῦ καὶ πάντοτε ὑ-
πίσθεν ἄλλων κρυπτόμενος, ἔγραψεν ὁ ἄνθρω-
πος οὗτος, διασύρων ἄει καὶ διαβάλλον καὶ
συκοφαντῶν καὶ ὑβρίζων, βεβαίως οὐδέποτε
ἠσθάνθησαν πρὸς αὐτὸν τοσαύτην ἀποστρο-
φὴν καὶ βδελυγμίαν, οὐδὲ τηλικαύτην καὶ
τοιαύτην κατ' αὐτοῦ ἀγανάκτησιν, ὅσην ἠ-
σθάνθησαν ἐπὶ τῷ λιβέλλῳ ὃν ἐδημοσίευσεν
ἐν τῷ προτελευταίῳ φύλλῳ τῆς «Πανόπης»
μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ὁ Σχολάρχης Χούμης
καὶ ἡ Μηλία ὀπή.»

Τῷ ὄντι ὅστις ἔχει τὴν περιεργίαν νὰ
γνωρίσῃ τὴν γέννησιν, τὴν ἀνατροφὴν, τὴν
ἀνάπτυξιν, τὴν συμπεριφορὰν, τὸν χαρα-
κτῆρα, τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀργυράκη, τὸν Ἀρ-
γυράκη δολοκλήρον, καὶ ἐν γένει νὰ ἔχη
ἐμφύχων αὐτοῦ εἰκόνα, ἃς κρατήσῃ ἑαυτὸν,
ἃς ἀντιστῆ εἰς τὴν ἐκ τῶν ἡθῶν ἐπιβαλλο-
μένην αἰδῶ πρὸς στιγμὴν, ἃς ἀναγνώσῃ τὸν
ῥηθέντα λιβέλλον, καὶ μετὰ ταῦτα πιστεύο-
μεν, χωρὶς νὰ τῷ συστήσωμεν, ὅτι ὡς ὁ Ἄωτ
φεύγων ἐκ τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Γομόρας,
δὲν θέλει στρέψῃ τοῦ λοιποῦ νὰ ἴδῃ κατὰ
πρόσωπον τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν, φοβούμενος
μήπως ὑπὲρ θείας ὀργῆς μεταβληθῆ ὡς ἡ
σύζυγός τοῦ Ἄωτ εἰς στήλην ἄλατος.

Τῷ ὄντι ἀπ' ἀρχῆς ὁ ἄνθρωπος οὗτος πολ-
λὴν ἐπεδείξατο πρὸς τὸ κακοποιεῖν τὸν ὁ-
μοιον αὐτοῦ τάσιν, πολλὰ δὲ πολλοῖς ἐ-
πραξε κακὰ κατὰ θεῖαν παραχώρησιν, ἐν
κύκλῳ ὅμως στενοτέρῳ καὶ μυστικωτέρῳ, ἐν
παραθύρῳ πάντοτε καὶ γωνίᾳ.

Ὅ, τι ὅμως ὑπεῖρε κάτοπτρον τῆς ἠθικῆς
τοῦ Ἀργυράκη ἀσχηματίας, καὶ παρέδωκεν αὐ-
τὸν εἰς τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν γυμνὸν, ἦ-
το ὁ δημοσιογραφικὸς αὐτοῦ βίος. Καὶ πάλ-
ιν ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ τούτῳ, περιόδοί τινες
περίεργοι καὶ μελέτης ἄξιοι, καταντῶσι δ'
αὐτὸν ἡ Λυδία λίθος τῆς διαδοχῆς αὐτοῦ
πονηρίας καὶ μοχθηρίας. Τοιοῦτον δὲ φαι-
νόμενον παριστᾷ ἡ κατὰ τοῦ ἡμετέρου ἀ-
δελφοῦ καὶ Σχολάρχου Γ. Χούμη καταφορά
καὶ ὁ πολυχρόνιος ἀγεννῆς καὶ ἐπίβουλος
καὶ παράνομος αὐτοῦ πόλεμος κατὰ τῶν λοι-
πῶν μελῶν τῆς ἡμετέρας οἰκογενείας.

Τίς τῶν ἐνταῦθα καὶ ἀλλαγῶν λαμβανόντων τὴν ἀηδίαν ν' ἀναγινώσκουσι τὴν «Πανόπην» δὲν βλέπουσι τὸ ἄγριον πάθος, ὑπερ ὃ Ἰ. Ἀργυράκης τρέφει κατὰ τοῦ Σχολάρ-
χου Χούμη καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ; Τίς
τῶν τοιούτων δὲν ἀνέγνωσε τοὺς λιβέλλους
οὓς κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ τρόπους
κατ' αὐτῶν δημοσιεύει, ἢ δὲν βλέπει τὰς ὑ-
βρεις καὶ τὰς συκοφαντίας, ἃς κατ' αὐτῶν
ἔξεμει;

Ὁ Ἰ. Ἀργυράκης ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν
ἐχθρὸς θανάσιμος τοῦ Σχολάρχου Χούμη, καὶ
δι' ἄλλας παθῶν ποταπῶν αἰτίας, καὶ πρὸ
πάντων μνησιακῶν κατ' αὐτοῦ δι' ἃς ὑ-
φίστατο φιλικᾶς ἐν τῇ ὑπ' αὐτὸν ὑπηρεσίᾳ
ὡς προπαιδευτῆς παρατηρήσεις, ὅτε, ἀνικα-
νότερος καὶ αὐτοῦ τοῦ Κουτσαντώνη, ἐγένετο
τοῖς παισὶ καταγέλαστος καὶ παρέλυε τὴν
πειθαρχίαν, καὶ παρεῖχεν αὐτῷ συχνὰς ἀ-
φορμὰς καὶ λύπας· ἐχθρὸς δὲ καὶ τοῦ ἑτέρου
ἡμῶν ἀδελφοῦ Ἰωάννου, ὅστις ὡς τίμιος ἀ-
νὴρ ἀπεκάλυψεν ἐν τῇ προτελευταίᾳ βου-
λευτικῇ ἐκλογῇ τινὰ πολιτικὴν αὐτοῦ πρὸς
τὸν Πετρίτσην, Σεβαστόπουλον καὶ Μπού-
μπουλην δολιότητα, ἐπισοεῖ ἀπὸ πολλοῦ
κατ' αὐτῶν καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς οἰ-
κογενείας μας, ἀδιακρίτως, τοιαύτας ῥα-
διουργίας καὶ δολοκλοχίας, καὶ διαδίδει
καὶ γράφει τοιαῦτα, ἅτινα πρὸ πολλοῦ ἤ-
θελον ὀδηγήσει αὐτὸν καὶ καθίσει εἰς τὸ ἐ-
δάλιον τοῦ ἐγκληματίου, ἂν δὲν παρεβλέ-
πομεν, γινώσκοντες ὅτι παρὰ πᾶσιν ἦτο
γνωστὸν τὸ πάθος τοῦ ἀνθρώπου, ὑπερ ἀπὸ
πολλοῦ κατήντησε δι' αὐτὸν ἀληθῆς Χου-
μομαρία.

Τοῦτο ὅμως οὐ μόνον ἦμῖν παρεῖχεν ἀχο-
σοῦδε τὴν εὐχάριστον εὐκαιρίαν νὰ τῷ ἀ-
παντῶμεν πάντοτε διὰ περιφρονητικῆς ὑ-
πηρεσίας

ἡμετέρας

πες ή διά γέλωτος, άλλ' έβελτιού και την θέσει του πάσχοντος. Αργυράκη, και απήλαπτεν αυτόν πάσης υποχρέωσης ήθικης και κοινωνικής, υποτιθέμενον μονομανή και ακαταλόγιστον.

Τό όντι ιδίως πρό έτους ή «Πανόπη» και ή «Μάστιξ» ούδέποτε έδημοσιεύθησαν χωρίς να αναφέρωσι τι κατά της οικογενείας ήμών, είτε καθαρώς και όνομαστί, ή τó συχνότερον διά γραμμάτων λοξών ή άρχικών του όνοματεπωνύμου ήμών, ή δι' άλλου τινός τρόπου, ύπερ ήμεις, έλεούντες τον Χουμομανή, έθεωρούμεν ως δόσιν έλλεβόρου χρησιμεύουσαν πρός κόπασιν του πάθους και πρόληψιν έντελοϋς παραφροσύνης. Άλλως τε ή «Πανόπη», έντός σπουδαίων τινών άρθρων, παρ' άλλων άλλοτε γνωστών λογίων έν αυτή καταχωρισθέντων, σπανίως περιείχε τι γενικόν ή την κοινωνίαν ένδιαφέρον, άλλ' ήτο και είναι πάντοτε καθαρώς άτομικόν όργανον ένός και του αυτού ήμισυ και παραφρόου σχολαστικού, διεκδικούν τά πάθη ψυχής ύπό παθών κλυδωνίζομένης και μη λαβούσης ανατροφήν, και κινούν την περιφρόνησιν και την αποστροφήν εξ άρχής, και πρό της Χουμομαρίας.

Και τίς δέν άνέγνωσε τον λίβελλον τον έν τώ 183 φύλλω της «Πανόπης», έν ώ ό χρηστός Αργυράκης έγραψε τόσα και τοιαύτα καθ' όλων των αδελφών Χούμη, ώστε φεισθείς και αυτής της «Πανόπης», ήτις ύπάρχει από της συστάσεώς της τó δοχείον των ύβριστικών ακαθαρσιών, όσαι προέρχονται εκ καρδίας χρονίαν άσθενούσης ασθένειαν και ήθικην σήψιν, δέν έκοινοποίησεν αυτά ως άρθρον της «Πανόπης» άλλ' έθεσε κάτωθεν άστερίσκον;

Τίς των άναγνωσκόντων την «Μάστιγα» δέν ένθυμείται ότι αυτά ταύτα άνεμάσησεν ό Αργυράκης εύθως έν τώ α'. φύλλω ύπό τ' άρχικά του αδελφού μας Ιωάννου στοιχία, εξ ου δή και τά έχρη αυτου ως συντάκτου και της «Μάστιγος άνεκαλύφθησαν;

Η μήπως γινώσκουσιν ολιγώτεροι των 20 μαρτύρων ότι ό άξιος αυτου όπαδός και αντιπρόσωπος Κιτρολάκης προσεπάθησε πολύ έν τινι οίνοπωλείω να πείση τον συντάκτην του «Ήωσφόρου» και ύπέσχετο μάλιστα αυτώ την σύστασιν και ύποστήριξιν μαγειρίου πρός άμοιβήν, ήρκει μόνον να ύπέγραφε τους ους τώ ύπέβαλλε λιβέλλου κατά της οικογενείας μας άδιακρίτως, του αυτου, ως φρονούμεν, πάντοτε ήθικολόγου προϊόντα, άτινα διά την βδελυρίαν των ό τυπογράφος κ. Γ. Χάλαρης δέν έδέχθη πρός δημοσίευσιν;

Άλλ' ό Αργυράκης ύπό του πάθους προέβη συκοφαντών και εις ένυπόγραφόν ποτε κατά του αδελφού ήμών Ιωάννου καταγγελίαν. Κατά την παρελθούσαν έκλογήν του θ'. δημοτ. παρεδρου έτυχε να έχη αξίωμα. Ητο δα και αυτος μέλος της έφορευτικής επιτροπής του Γ', τμήματος, και της άρχοντίας του ταύτης έπρεπε να λάβη και πάλιν πείραν ό Χούμης έτυχε δε και ό αδελφός μου Ιωάννης να ήναι αντιπρόσωπος του ύποψηφιού παρεδρου κ. Καλουτά εις πάντα τα έκλογικά Τμήματα.

Και εις μεν τή Α'. και Β'. έροίτα τακτικώς, εις δε τή Γ'. επίτηδες άπέφυγε να μεταβή, ειδώς ότι και μόνη ή παρουσία ένός Χούμη, έδύνατο να προξενήση σπασμούς έπικινδύνους εις τον έγκραλον του Αργυράκη. Επειδή όμως μίαν των έκλογικών ήμερών υπαντήσας αυτόν καθ' όδόν ό κ. Κα-

λουτάς τον παρεκάλεσε να τον συνοδεύση εις τó Γ'. Τμήμα, μετέβη μετ' αυτου, και εισελθών, έχαιρέτισε γενικώς και έκάθισέ που σιωπών.

Μετά δύο ήμέρας, δημοσιευθείσης της «Πανόπης», άνέγνωμεν διάφορον, έν ώ ό Αργυράκης έπεκαλείτο ως ό παρ' Λουκιανού Δημάς, θεός και άνθρωπος άρχοντας και δικαστάς, να σπεύσωσι και τιμωρήσωσι τον προσβαλόντα τον έκλογικόν Νόμον και μονουό καταργήσαντα τó πολιτεύμα της Πατρίδος. Έάν θέλητε, έλεγε, να σωθή ή Πατρις, ιδού τιμωρήσητε διά δεσμών και φυλακής ένα παραβάτην του έκλογικου Νόμου, και ιδού πάντες μανθάνουσι να σέβωνται τά κείμενα και σώζετε τον τόπον. Έρωτάτε τίς πταίει, και πώς παρέλυσαν οι νόμοι και τρέχει κίνδυνον ή Ελλάς. Πάντα ταύτα προήλθον έν των έν ταίς έκλογαίς άσχημιών. Άλλ' ιδού εις Έφιάλτης της Πατρίδος, σπεύσατε, λιθοβολήσατε, απαγχονίσατε τουλάχιστον, αυτον και δότε έν παράδειγμα διά πάντα, «συμφέρει γαρ ένα άπολέσθαι ύπερ των πολλών.»

Και ότι μεν τó διάφορον ένόμι Χούμην, ούδεις την Χουμομαρία του Αργυράκη γινώσκων άμφεβαλλεν. Επειδή δε ούδεις των της οικογενείας μας εξέπληρου υποχρέωσιν τινα της έκλογικής ύπηρεσίας, ένόησαμεν ότι ό έγκληματίας ήτο ό Ιωάννης. Έμενεν όμως ζήτημα σπουδαίον περι του είδους του έγκλήματος, διότι ούδέν-οϋδ' έπραξεν οϋδ' ειπεν εισελθών εις τó Γ'. Τμήμα. Μελετήσαντες τέλος τον έκλογικόν Νόμον, άνεκαλύψαμεν ότι «άπογορεύεται ή είσοδος εις τον τόπον της Έκλογής.» Φαίνεται ότι ό χρηστός Αργυράκης έν ταίς περι Χούμηδων άδιαλείπτως φιλανθρωπικαίς αυτου μελέταις, έσπούδασεν επίμελώς τον έκλογικόν Νόμον, σκεφθείς ότι Χούμης τις ήδύνατο δι' ένα ή άλλον λόγον να εισέλθη εις τó Τμήμα της έξουσίας του, και οϋτω να τον δωροφορήση με μίαν επί παραβάσει του έκλογικου Νόμου καταγγελίαν. Άν δε και ήτο ό Ιωάννης αντιπρόσωπος, ως έμαθεν ό Αργυράκης παρ' του κ. Καλουτά δν ήρώτησεν εισελθόντα, ουχ ήττον δέν παρέλειφενά τον καταμνήσκη, προσποιηθείς άγνοίαν, ένώ μάλιστα καθ' ήν ώραν εισήλθεν εις τó Τμήμα, ήσαν και άλλοι μηδ' αντιπρόσωποι μάλιστα μηδ' ψηφοφόροι, έν οίς και ό φιλιάνθρωπος και ειρημικός πενθερός του, ό κ. Γ. Κουκουλάς. Είπατέ μοι τώρα αν ό άνθρωπος οϋτος ήξίζε τον κόπον να τώ άπαντά τις διά των έφημερίδων υβρίζοντι, και να μη τον έλεή, προβλέπων ότι την τοιαύτην φρενολογικήν κατάστασιν δέν έπρεπε να έρεθίση δι' οίσαδήποτε άφορητής.

Ταύτα πάντα είναι γνωστά έν Έρμουπόλει, διότι ό εισαγγελεύς κ. Τζανίνης, εκπληρών τó χρέος του, έπεμψε την άνωτέρω περι παραβάσεως του έκλογικου νόμου καταγγελίαν του Αργυράκη εις την άνακρισιν. Επειδή δε διά των μαρτύρων κ. Καλουτά, Θεοδάρου και άλλων, άπεδείχθη ότι ό Ιωάννης Χούμης ήτο αντιπρόσωπος του κ. Καλουτά, έζητήθησαν κρείσσονες και έγγραφαι άποδείξεις. Εϋτυχώς, έτυχε να φυλαχθώσι τά περι διορισμού του ως αντιπροσώπου έγγραφα, άτινα είδον πλείστοι έν οίς οι κ. κ. Χοροεπισκοπίδης, Βενιζέλος και άλλοι, άτινα παραδούς τώ Ανακριτή περιμένει μετά τó πέρας της άνακρίσεως, όπως εγκάλεση και επί ταύτη τη συκοφαντία τον συκοφάντην Αργυράκην.

Άλλά και εις άλλα φρικώδη προέβη καθ' ήμών, αναγκώσται, ή πρός εξόντωσιν μας εργαζόμενη σπειρα. Διότι τίς των Έρμουπολιτών άγνωστ' ότι Πολυμενάκος τις συγγενής του Αργυράκη, τρεις βλας ήμέρας μετά την θλίβεράν σκηνήν της 21 Μαΐου εις ήν είχε λάβει μέρος ένεργόν, ως γνωστόν, και σπουδαίον, παρουσιάσθη εις την Εισαγγελίαν και έδωκε καταγγελίαν κατά των κ. κ. Καλουτά, Μολοχάδη και του αδελφού μου Ιωάννου, ως μετασχόντων εις τó δυστύχημα;

Και ότι μεν οι δύο έτεροι κύριοι άδικώς και θηριωδώς κατεμηνύθησαν ως φίλοι άπλώς του Πετριτίση, οϋτινος εισγάθη ή γνωστή σπειρα οϋδ' ίχνος να μη μείνη έν τώ τόπω, σήμεραν πλέον δέν είναι ζήτημα. Ότι δε και ό αδελφός μου Ιωάννης την έσπέραν καθ' ήν συνέβησαν τά λυπηρά εκείνα, εύρίσκετο μετά των κ. κ. Μήλωνά, Θεοδάρου, Γεωργούλα, Περίδου και άλλων, μακραν της σκηνης έν άλλοις καφενείσις, και έφθασε μετ' εκείνων και μετά του λοιπού λαού, άφου είχε περαιωθή τó κακόν, επίσης είναι γνωστά διότι ή άνακρισις οϋδέ καιν προέβη εις τι μέτρον κατά των κ. κ. Καλουτά Μολοχάδου και του αδελφού μου, ιδούσα την σκευωρίαν, άλλ' ήθώωσεν αυτους διά προβουλεύματος διό και δικαιούνται οϋτοι, και θέλουσι καταδιώξει όσονούπω τον Πολυμενάκον.

Άλλά και ολίγας ήμέρας μετά ταύτα μετά την έλευσιν του Εισαγγελέως κ. Κυργουσιού ένταϋθα, δέν έστάλησαν άλλαι άνώνυμοι καταγγελίαι επανειλημμένως προς αυτον, ως οϋτος ξεσχίσας, παρήγγειλε τοίς περι αυτον υπαλλήλοις να διαδώσωσιν έξω, ότι ό νυν Εισαγγελεύς οϋδαμώς δύναται να λάβη έν όψει επιστολάς άνωνόμους, μη φερούσας υπογραφήν του καταγγέλλοντος; Αί δε άνώνυμοι εκείναι επιστολαί, τί νομίζετε, αναγκώσται, ότι διελάμβανον, ως ήκούσαμεν; διελάμβανον ότι ό αδελφός ήμών Ιωάννης έφρονεσε και έτερον άνθρωπον, δέν γνωρίζομεν ποϋ, ποτε και πώς!!

Τό βέβαιον είναι ότι ταύτην την φοράν ή «Πανόπη» και ή «Μάστιξ» δέν εξέπληρωσαν τó χρέος των, και δέν ήρώτησαν την Εισαγγελίαν ή την Ανακρισιν, διατί δέν έπραξαν αυται τά καθήκοντά των, και δέν ένήργησαν δηλ. κατά του φονέως και έμπεροστου Ιωάννου Χούμη, ως γράφοντες ήρώτων οι περι τον Αργυράκην επανειλημμένως επί του δήθεν άλλου βδελυρου αυτου έγκλήματος; έρ' οϋ μετά πολλου ζήλου και χριστιανικής αγάπης και διδασκαλικής άρετής, ιδίως διά του τύπου, εισγάθη και εργαζεται, ως γνωστόν, ό κ. Αργυράκης.

Και πριν μεν μεταβώμεν εις αυτό, δέν ήτο άσκοπον ν' αναφέρωμεν πολλας και άλλας της σπειρας καθ' ήμών μηχανορραφίας, έν αις πάντοτε τó αυτό πνεϋμα του καταχθόνιου μυστικισμού ύποπνέει και τó αυτό σατανικόν σύστημα υποκαλύπτεται. Ότι δηλ. έν πάσαις ταίς δίκαις Χούμη, ως και αυταίς ταίς έμπορικαίς και οικογενειακαίς, προσφέρονται μάρτυρες εκ της σπειρας, οι οι Κυτριλάκιδες, Μπεζαντέδες και οι τοιοϋτοι' ότι άνώνυμοι κατά της οικογενείας ήμών επιστολαί έστάλησαν και άλλαχόσε και προς ένταϋθα φίλους, οίον προς την έν Αθήναις οικογένειαν του κ. Δ. Σκουζέ, τους ένταϋθα αδελφους Χαροκόπου, και προς τους έν Εϋρώπη άνταποκριτάς μας. Και προς αυτον δέν τον του Πανεπιστημίου Πρύτανιν έστάλη άνώνυμος κατ' έμού επιστολή,

διαβάλλουσά με ως μη έχοντα νόμιμον του Γυμνασίου αποδεικτικόν και καταχρηστικῶς ἐν τῇ Φαρμακευτικῇ Σχολῇ φοιτητὴν ἐγγραφέντα.

Ἄλλ' ὅπως μὴ νομισώσιν οἱ ἀναγιῶσται ὅτι ζῶσιν ἐν τόσῳ ἔνθα οὐχ ὑπάρχουσι νόμοι, ἢ ὅτι ἀναγιῶσκουσι τὰς σκηνας τοῦ «Περὶ πλανομένου Ἰουδαίου», ἀρκούμεθα εἰς ταῦτα ως εἰκανά να δείξωσιν εἰς τὸν κόσμον, ἀν ὁ ἀδελφός ἡμῶν ὁ Σχολάρχης ἢ ἄλλος τῆς οἰκογενείας Χούμη, ἔχει τι τῷ Ροδίνῳ προσόμιον, ως γράφει ὁ Ἀργυράκης, ἢ ἀν τὰ ὑφ' ἡμῶν ζωγραφιζόμενα γεγονότα, ἀμυδρῶς μάλιστα, παρέχουσι ἕλην πολλῶν Ροδίνων, καὶ μεταβαίνουμιν εἰς τὸ στενεγρὸν ἐγκλημα, ἐξ οὗ, ως ἀπὸ θησαυροῦ ἀνεξαντλήτου, ἐξάγει τὰς σκευωρίας αὐτῆς ἢ σπειρα, καὶ ὅπερ, ἀφοῦ ἐξήντηλησεν ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἰωάννου, καὶ ἐπότισεν αὐτὸν, πολλὰς πικρίας, καὶ κατώρθωσε να καταντήσῃ αὐτὸν εἰς τὰ ἐδώλια τῆς ἀνακρίσεως, καὶ προσέβαλε τὴν τιμὴν του εἰς βαθμὸν ἐξ οὗ μόλις ὁ φλογερὸς τῆς δικαιοσύνης κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν συκοφαντῶν κεραυνὸς ἴσως ποτὲ μᾶς ἱκανοποιήσῃ, λησιμονήσας ὁ Ἀργυράκης ως ὑπὸ Νεμεσσεως ἐλαυνόμενος, ἀπέδωκε προχθεσ κατὰ δευτέραν ἐκδοσιν καὶ εἰς τὸν ἄλλον ἀδελφόν μου Γεώργιον (τὸν Σχολάρχην) μὲ τὴν ἀπαθανάτισασαν τὴν ἡθικὴν (τοῦ Ἀργυράκη) ἐπιγραφὴν «ὁ Σχολάρχης Σύρου Χούμης καὶ ἡ Μηλία Ὀπή.»

Παρομοίας λοιπὸν μὲ τὰ προηγούμενα ὑποστάσεως καὶ φύσεως εἶναι καὶ τὸ ἐγκλημα, ὅπερ συνοδεύει ὁ κ. Ἀργυράκης πάντοτε, λέγων καὶ γράφων, μὲ τὰ ἐπίθετα στενεγρὸν, βδελυρὸν, καὶ δὲν ἐξεύρομεν μὲ ποίους ἄλλους βυβισμούς. Παρομοίως φύσεως εἶναι τὸ ἐγκλημα, ὅπερ δῆθεν διέπραξεν ὁ ἀδελφός μου Ἰωάννης πρὸ ἐτῶν, κατὰ τὴν «Πανόπη» καὶ τὴν «Μάστιγα», καὶ περὶ οὗ κινεῖ ἡ σπειρα γῆν καὶ οὐρανὸν, καὶ τοσαῦτα εἶπον καὶ ἐγραψαν ἵνα μᾶς διασύρωσι, καὶ περὶ οὗ ἐπεμψαν πλείους τῶν 10 ἀνώμους καταγγελίας εἰς τε τὴν Εἰσαγγελίαν καὶ ἄλλας ἀρχάς. Ἡ δὲ να εἴπωμεν ὀρθότερον, οὐδεμίαν φύσεως εἶναι τὸ ἐγκλημα ἐκεῖνο, διότι οὐδέποτε ὑπῆρξεν, ἀλλ' εἶναι σατανικὴ σκευωρία παρὰ κακοήθων μὲν ἐχθρῶν χαλκωθεῖσα, παρὰ δὲ τῶν περὶ τὸν Ἀργυράκην ἐμμεταλλευομένη διὰ τε τῆς «Πανόπης» καὶ τῆς «Μάστιγος».

Ἐγκλημα, οὕτως ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν μνηστικής δὲν παρουσιάσθη, οὐδ' ἡ Εἰσαγγελία δὲ αὐτεπαγγέλτως δὲν ἀνεκάλυψεν ἵχνος ἐγκλημα, τὸ ὅποσον μόνον οἱ περὶ τὸν Ἀργυράκην διαδίδουσι καὶ διασαλπίζουσι οὐχὶ ὑπ' ἐϋθύνην των, ἀλλὰ πάντοτε ως ἐκ μέρους τρίτων καὶ τὸ ὅποσον μόνον ἀνώμους καταγγέλλει πρὸς τὴν Εἰσαγγελίαν ἀναφέροντι, ἐπὶ δὲ τῶν καταγγελιῶν τούτων πάλιν προτείνεται ως μάρτυς ὁ Ἀργυράκης τὰς δὲ ἀνώμους ταύτας ἐπιστολὰς πάλιν ὁ Ἀργυράκης διὰ τῶν ἐφημερίδων του γνωστοποιεῖ ως ἀποσταλέσας εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν, καὶ ἐρωτᾷ ἀναιδῶς περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τὴν Εἰσαγγελίαν, ἃς συμπεράνη ἕκαστος τοῦ εἶδους ἐγκλημα εἶναι.

Ἀφοῦ ὑπῆρξεν ἐγκλημα, καὶ τὸ ἐγκλημα ἦτο μάλιστα εὐαπόδεικτον, ως ἐγράψεν ὁ κ. Ἀργυράκης εἰς τὰς ἐφημερίδας, διατί δὲν παρουσιάσθη αὐτὸς ἐνοπογράφως να τὸ καταγγέλλῃ καὶ εὐχαριστήσῃ τὴν μονομανίαν του διὰ τῆς τιμωρίας τοῦ ἀδελφοῦ μου; Διατί, ἀφοῦ ὁ μακαρίτης Ν. Λιθαροπούλος, ως ἐγράψεν ὁ Ἀργυράκης, ἦτο ὁ σπουδαιό-

τατος τοῦ ἐγκλήματος μάρτυς, οὔτε ὁ ἴδιος ἐνῶ ἐξῆ τὸ κατήγγειλεν, οὔτ' ὁ Ἀργυράκης τὸν ἐπίσειε να τὸν καταγγέλλῃ; Ἀλλὰ ὕστερον, ἀφοῦ ἐκεῖνος ἐτελεύτησε, τὸν διεσάλπισεν ως τὸν σπουδαιότερον τῶν μωρτύρων, προσπαθῶν να ἀφελθῇ καὶ ἐκ τῆς τελευταίας ἐκείνου, ἀφοῦ οὐκ ὀλίγον ἐκόρησαν τὰ πάθησαν οἱ περὶ τὸν Ἀργυράκην, παροξύνοντες πάντας καὶ προκαλοῦντες σκηνας, καὶ ἴσως οὐκ ὀλίγον συνετέλεσαν διὰ τῶν ἐφημερίδων καὶ ἄλλων μέσων ἐξάπτοντες τὰ πάθη, καὶ εἰς τὴν λυπηρὰν ἐκείνην; Διατί ὁ Ἀργυράκης ὅστις διὰ λιθέλλων ἀδιαλείπτων ὑβρίζει τὴν οἰκογενεῖάν μας ἀδιακρίτως ὅστις κατήγγειλε τὸν ἀδελφόν μου Ἰωάννην ψευδῶς ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἐκλογικοῦ Νόμου ὅστις εἰς τοιοῦτον πάθος προέβη, ὅσε να διασαλπίζῃ ψευδῶς ὅτι δῆθεν παρωξύναμεν ἡμεῖς καὶ ἐκάμαμεν ὄργανον τὸν Πετρίτσην κατὰ Λιθαροπούλου καὶ ὅτι δῆθεν παρευρέθη ὁ ἀδελφός μου Ἰωάννης τὴν ἐσπερὰν τῆς 21 Μαΐου, καὶ μέρος μάλιστα ἔλαβεν εἰς τὴν λυπηρὰν σκηνήν; ὁ Ἀργυράκης, ὅστις κατήγγειλε τὸν ἀδελφόν μου Γεώργιον ψευδῶς εἰς τὸν πρῶτον Νομάρχην ως δῆθεν εἰσάγοντα βιβλία εἰς τὸ Ἑλλήν. σχολεῖον ἐναντίον τοῦ Προγράμματος, (ὅπερ γινώσκει τὸ Γυμνασιαρχεῖον καὶ ἡ Νομαρχία) ὅστις τὸν αὐτὸν ἀδελφόν μου διέβαλεν ως δῆθεν ὠτακουστὴν καὶ κατάσκοπον τοῦ Νομάρχου, (ὡν πεντάκις ἢ ἐξάκις καθ' ἑλὴν τὴν ἐδῶ διατριβὴν του χάριν τῆς ὑπηρεσίας ἐπεσκέφθη) ὁ Ἀργυράκης, ὅστις διέσυρεν αὐτὸν ως παραίτιον τῆς τ' ἑαυτοῦ παύσεως καὶ πασῶν ὅσαι ἐν τε τῷ παρελθόντι ἐγένοντο (καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἴσως γενήσοντα) ἀνα τὴν Ἑλλάδα (καὶ τὴν Ἐυρώπην ἴσως), ἐνῶ ἐκεῖνος μόλις δι' ἀκριβοῦς ὑπηρεσίας ἐκματεῖτο καὶ κρατεῖται ἐν τῇ θέσει του ὅστις τὸν αὐτὸν ἀδελφόν μου πρὸ πάντων διέσυρεν ως δῆθεν ἐπιρροὴν ἐξασκουντα ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ Ἀντωνιάδου καὶ παροξύνοντα τοῦτον ἐπὶ τοὺς πολίτας, (ἐνῶ τὸν Ἀντωνιάδην ὁ ἀδελφός μου ἐγνώριζεν ἀπλῶς ως ἐρχόμενον εἰς τὸ ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ δωμάτιον τοῦ κ. Θ. Καλουτᾶ ὅν ἐδίδασκειν ἀρχαίους συγγραφεῖς) ὁ Ἀργυράκης ὅστις τὸν αὐτὸν καὶ πάλιν ἀδελφόν μου διέσυρεν ως δῆθεν παρευρεθέντα καθ' ἡν ὥραν ὁ ἀξιωματικὸς Ἀντωνιάδης ἐτυπτεν ἐν τῇ Πλατείᾳ τὸν ῤεμπάκον καὶ ἐπειπόντα «ἐστὶν να κάμουμιν καὶ τὸν Ἀργυράκην» (ἐνῶ ὁ ἀδελφός μου πρὸ ἐκείνης καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν καὶ μετ' ἐκείνην ἐπὶ πολὺ, εὐρίσκειτο ἐν τῇ Λέσχῃ κατηφῆς καὶ βαρυπενθῶν ἐπὶ τῷ πρὸ δύο ὡρῶν ἐνταφιασθέντι ἀνεψιῷ μας, μετὰ τε τῶν κ.κ. Καζίλα, Καβούρ, Κ. Μαυροκορδάτου καὶ πλείστων ἄλλων) ὁ Ἀργυράκης ὅστις ἐξήτησε να πλανήσῃ καθ' ἡμῶν τὴν κοινὴν γνώμην ὅστις ἐξήτησε να παραστήσῃ τὴν εἰρηνικὴν οἰκογενεῖάν μας ως φωλεὰν κοκούργων ἀγρόνης ἀξίων ὅστις ἐπρόσπάθησεν ἐναγωνίως να διεγείρῃ ἐφ' ἡμᾶς τοὺς περιφρονησάντας αὐτὸν Ἐρμουπολίτας καὶ ἐξήπτε καθ' ἡμῶν τὴν περὶ αὐτὸν ὀρθήν ὅστις διὰ τρόπου λίαν χριστιανικοῦ προσεποιεῖτο ὅτι παρηγόρει διὰ τῶν ἐφημερίδων του τοὺς συγγενεῖς τοῦ Λιθαροπούλου, πράγματι δὲ ἐζήτηε να ἐξάψῃ αὐτοὺς κατὰ τῶν ἐχθρῶν του καὶ ἰδίως καθ' ἡμῶν ως παροξυνάντων δῆθεν ἐπὶ τὸ δυστύχημα τὸν Πετρίτσην, καὶ τοῦτο, ἵνα προκαλέσῃ νέας λυπηρὰς σκηνας ὅστις ἐζήτηε, ως φαίνεται, ἐν τῇ Χουμομανίᾳ του τὴν ἐξόντῶσιν τοῦ ἐνόματος Χούμη, διατί δὲν ἀπεφάσιεν ὁ Ἀργυράκης αὐτὸς να ὑ-

πογράψῃ τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἰωάννου καταγγελίαν καὶ δι' ἐν μάλιστα τὸσον εὐαπόδεικτον ἐγκλημα;

Ὡς φαίνεται, ὁ Ἀργυράκης, μ' ὕλην του τὴν Χουμομανίαν ἐφοβεῖτο τὴν φυλακὴν, διότι ἐνθυμεῖται τὸ ἐν τῷ τοῦ Δημοσθένους πρὸς Εὐβούλον, «Τοῦτό ἐστὶ συκοφάντης, αἰτιάσασθαι μὲν πάντα, ἐξελέγξαι δὲ μηδὲν.»

Ἄλλ' ἐν τούτοις ἐνῶ τόσῳ ἐφοβεῖτο τὴν φυλακὴν, ἐνῶ μετὰ τόσης πάντοτε προφυλάξεως τοιαύτας ἐγάλλετο καθ' ἡμῶν μηχανάς, μὴ γινώσκων ὅτι ἐπὶ τέλους δὲν θέλει διαφύγει, τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς «Πανόπης» φρονοῦμεν ὅτι διὰ τὰς ἃς περιέχει βδελυρίας, συκοφαντίας καὶ ὕβρεις, θέλει ὁδηγήσῃ πλέον αὐτὸν ὅπου ὁ Νόμος ὀρίσῃ μολονότι ἐνόμισεν ἐν τῷ τῆς Χουμομανίας παροξυμῶ, ὅτι διὰ τῆς αὐτῆς συκοφαντίας κατεβίβασε καὶ ἕτερον Χούμην εἰς τοῦ ἡθικοῦ θανάτου τὸν τάφον διὸ δὰ καὶ ἐπέγραψεν ἐπ' αὐτοῦ ως ἐπιτύμβιον «ὁ Σχολάρχης Σύρου Χούμης καὶ ἡ Μηλία Ὀπή.»

Ἄλλ' ὅχι, ἀθλίε Ἀργυράκη, ἡ οἰκογενεῖα Χούμη, οὐ μόνον δὲν ἀποθνήσκει ἡθικῶς ὑπὸ τῶν σκευωριῶν σου καὶ τῶν ἀθλίων σου συντρόφων, ἀλλ' οὐδὲ τὸ παράπαν ὑπὸ τῶν βελῶν σας τιτρώσκειται. Διότι ὁμοιάζει μὲν ὁ συκοφάντης τὸν δολοφόνον, καὶ τοξεύει ὡσπερ ἐκεῖνος ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως, ὅτι, τοῦ μὲν δολοφόνου τὸ βέλος πετῶν πολλάκις ῥίπτει χαμαὶ τὸν ἀθῶν, ἐνῶ τοῦ συκοφάντου τὸ βέλος κατὰ τινας ἀναγκαίους τῆς ἀληθείας νόμους, συνήθως μάταιον πίπτει καὶ ἀβλαβές.

Λησιμονήσας ἐν τῇ παράφορᾳ σου τὴν σκευωρίαν, ἢ ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου ἀποδίδεις τῷ ἀδελφῷ μου Ἰωάννην, ἀπέδωκας αὐτὴν ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως καὶ δολοκλήρῳ τῇ οἰκογενεῖᾳ ἡμῶν, καὶ μάλιστα τῷ ἀδελφῷ μου Γεωργίῳ. Ἄλλ' ὅμως διὰ τῆς φροβῆς σου ταύτης ἀντιφάσεως ἢν ἐδημοσίευσας ἐν τῇ Χουμομανίᾳ σου, σὺ μὲν τρέμεις βεβαίως, ως ἐτρεμεσ καὶ ὑπὸ τὰς σοὰς τοῦ Εὐαγγελίου, ὅτε, ἐρχόμενος ἐκ τῆς ἀνακρίσεως, διηγήσῃ ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων ὅτι ὑπέπεσας εἰς ἀντίφασιν ἐν τῇ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου καταθέσει, διότι σὲ ἢ πᾶ τῆσαν ἄλλοι; ὁ δὲ κόσμος πείθεται πλέον ὅτι εἶσαι μονομανὴς καὶ λυσοῶδης κατὰ τῆς οἰκογενείας Χούμη συκοφάντης, καὶ, μὴ ἔχων ἄλλο κατ' αὐτῆς να εἴπῃς, τὴν αὐτὴν πάντοτε ἀνύπαρκτον συκοφαντίαν ἀδιαφόρως ἀποδίδεις ποτὲ μὲν εἰς τὸν ἕνα, ποτὲ δὲ εἰς τὸν ἄλλον ἀδελφόν Χούμη, δεικνύων ὅτι ὁ ψεύστης εἶναι ὁ φοβερώτατος μάρτυς κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ἄλλὰ καὶ ἡθικῶς ἐξώφλησας, Ἀργυράκη διότι ὅταν τοιαῦτα γράφονται ἄρθρα, καὶ μάλιστα παρὰ διδασκάλων, ἀπειλεῖται κοινωνικὴ ἀποσύνθεσις, καὶ ἡ κοινωνία ἀναλαμβάνει ἀφ' ἑαυτῆς κατ' αὐτῶν τὸν ἀγῶνα; ὁ δὲ τοιαῦτα γράφων, εἶναι ζήτημα ἢν δύναται πλέον να ἦναι μέλος αὐτῆς, καὶ μάλιστα να διαμηνῇ διδάσκαλος.

Τοιαῦτα γράφων δὲν ἡδέσθησ, κ. Ἀργυράκη, τὴν κοινωνικὴν θέσιν τοῦ Χούμη, ἀνδρὸς ὅστις ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ἐργαζόμενος δημοσίως, ὑπῆρξεν ἐνταῦθα τῆς πλείστης νεολαίας μορφωτῆς καὶ διδασκαλος; οὐδὲν δὲ οὐδέποτε οὐδὲ μικρὸν ἠκούσθη κατ' αὐτοῦ, οὔτε πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν

ἀντιβαίνον, οὐτε τὸν ἰδιωτικὸν αὐτοῦ βίον πραινόμενος ἐπιβαρύνον; Τὸν αὐτὸν μάστιγα, διαπρέπει ὡς δημοσίος ἀνὴρ ἐπὶ ἱκανότητι καὶ μαθηταί, διαπρέπει δὲ καὶ ὡς πολίτης ἐπὶ οἰκογενειακαῖς ἀρεταῖς; Ἀλλὰ δὲν ἤσυχνθη τοῦλάχιστον πρηνὸν, τοιοῦτους γράφον λιβελλοὺς, ὡς ἅπας μὲν ὁ κόσμος θέλει ἀναγνώσει, θέλουσι δ' ἀναγνώσει καὶ οἱ τῆς Ἱερατικῆς σχολῆς μαθηταί σου; Δὲν ἐσθάσθης τὰς λοιπὰς οἰκογενεῖας, αἵτινες κατὰ κακὴν τύχην λαμβάνουσι καὶ ἀναγινώσκουσι τὴν «Πανόπην», ἀλλὰ δὲν ἐντραπέης τὴν ἰδικὴν σου οἰκογενεῖαν καὶ τὰ τέκνα σου μέλλοντα ν' ἀναγνώσῃσι βδελυρίας τοικύτως; Δὲν ἐνθυμεῖσαι ὅτι εἶσαι δημοσιγράφος, διδάσκαλος Ἱερατικῆς σχολῆς, γραμματεὺς τοῦ Ἀρχιεπισκοπίου, πατὴρ τέλει πάντων, πολίτης, χριστιανὸς ἀνθρώπος; Σὲ ἐρωτῶμεν, κ. Ἀργυράκη, σὲ ἐρωτῶ μετ' ἡμῶν καὶ ἀνθ' ἡμῶν ἡ κοινωνία, ἣν περιφρονεῖς, σὲ ἐρωτῶ τέλος ὁ Νόμος, δυνάμει οὐ τινας ὁ ἀδελφός μου Γεώργιος σὲ καταμήνυσεν ἐπὶ συκοφαντία καὶ ἐξουβρίσει, ὡς θέλει σὲ καταμήνυσεν καὶ δι' οὗς ἕως τῶρα ἠδιαφόρησε λιβελλοὺς, ὡς θέλομεν καταμήνυσεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ καὶ σὲ καὶ πάντας τοὺς ὁμοίους σου συκοφάντας καὶ ὑβριστάς, οἱ τινες ἐκ συστάσεως ἐπετέθητε καθ' ἡμῶν, τιμῶς καὶ εἰρηνικῶς ἐργαζομένων πρὸς πρόδον ἡμῶν καὶ ἀνάπτυξιν.

Ἄλλ' καὶ ὑπ' ἄλλην ἔποψιν εἶναι ἀξίον καταδιώξεως ἢ βδελυρὰ διατριβή σου. Φρονοῦμεν μάλιστα ὅτι θὰ ἔλαβον αὐτὴν ἐν ὄψει, κατὰ καθήκον ὑπηρεσίας, καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἱερατικῆς σχολῆς καὶ οἱ Ἐφοροὶ αὐτῆς, καὶ ὁ Γυμνασιάρχης, καὶ ὁ Νομάρχης καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς, καὶ τὸ Ὑπουργεῖον, ὡς προσβάλλουσαν τὰ δημοσίου ἔθνη, καὶ καθιστώσαν τὸν γράψαντα καὶ πειθαρχικῶς καταδιώξιμον. Δέον δὲ νὰ λάβωσιν αὐτὴν ὑπ' ὄψιν καὶ οἱ βουλευταὶ τῆς ἐπαρχίας, καὶ μάλιστα ἐκεῖνοι, ὅσοι εἰς μόνον τὴν πολιτικὴν αὐτῶν ἐπιτυχίαν ἀφορῶντες, ἀδιαφοροῦσι περὶ τῶν μέσων καὶ τῶν ὀργάνων τῆς ἐπιτυχίας, κατὰ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο «ὁ σκοπὸς καθαρῶς τὰ μέσα», καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐμμέσως διὰ τῆς μετὰ τοιοῦτων ἀνθρώπων φιλίας, καὶ ὑποστηρίξεως αὐτῶν, γίνονται διὰ τοῦ χρόνου παραίτιοι τῆς διαφθορᾶς τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἀπωλείας τῆς Πατρίδος!

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐπιτύχουσι βουλευτῆς τῆς ἐπαρχίας ἡμῶν κ. Δούμας ἐνήργησε παρὰ τῆ Κυβερνήσει ὅπως αὐτὴ υποβάλλη νομοσχέδιον εἰς τὴν Βουλὴν περὶ ὀλοτελοῦς καταργήσεως τοῦ φόρου τῆς εἰσκαγομένης ξυλίας καὶ τοῦ σιδήρου, τῶν πρώτων τοῦτων στοιχείων τῆς παρ' ἡμῖν ναυπηγίας. Φρονοῦμεν ὅτι ἐνέργεια Βουλευτῶν ἀφορῶσι εἰς τὴν κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν πρόδον τῶν παρ' αὐτῶν ἀντιπροσωπευομένων ἐπαρχιῶν εἶναι ἀξίαι παντὸς ἐπαίνου.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν ἐνταῦθα οἱ γάμοι τοῦ ἀξιολόγου νέου κ. Ν. Μαρῶνη ἐξ Ἰου μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ ἔρασμίας νεάνιδος Ἀναστασίας Τσίικα, οἱς εὐχόμεθα πάντα τὰ ἀγαθὰ καὶ πᾶσαν εὐδαιμονίαν. Παράνυμφος ἐν τοῖς γάμοις ἦτο ὁ ἐντεῦθεν διεληθὼν βουλευτῆς τῆς ἐπαρχίας Θήρας κ. Ἀριστομ. Βαλέττας τὴν πρὸς

τὸν ὁποῖον ἀφοσίωσιν τῶν Ἱητῶν παρετήρησάν οἱ παρευρεθέντες εἰς τοῦ γάμου τὴν τελευτὴν καὶ τὴν εὐωχίαν, πρὸ πάντων διὰ τὰς πρὸς αὐτὸν ἐνθουσιώδεις ἐπιδείξεις τῶν ἐαυτοῦ συμπολιτῶν, ὃν πλῆθος διαμένουσιν ἐργαζόμενοι ἐνταῦθα.

— Ἀμερικανὸς ἀεροπόρος ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν, προτιθέμενος ὅπως κατ' αὐτὰς ὑψωθῆ διὰ τοῦ ἀεροστάτου μετὰ τῆς κυρίας του, ἐνώπιον τοῦ λαοῦ τῆς Ἑρμουπόλεως. Ὡς ἠκούσαμεν δὲ, νέοι τινὲς τῆς πόλεως ἡμῶν ἀπεφάσισαν νὰ συναναβῶσι μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ ὕψη.

— Διωρίσθη παρὰ τῆ ἐνταῦθα Τελωνιακῆ ὑπηρεσίας ὁ κ. Σταμάτιος Μάσχος πρεσβύτερος ἐντίμος, καὶ ἄλλοτε εὐπορος ἀρχιναυπηγός διὰ δὲ τὴν τῆς τύχης αὐτοῦ μεταβολὴν πάσης προστασίας ἀξίος.

— Διωρίσθη ἐπιστάτης ἐν τῆ βυθικῇ τοῦ ἐνταῦθα λιμένος ὁ κ. Ν. Μπαλῆς, νέος νοήμων, ἀνεπτυγμένος καὶ κατὰ πάντα τῆς θέσεως ἀξίος.

— Διωρίσθη ἐπιστάτης παρὰ ταις ἐνταῦθα ποινικαῖς φυλακαῖς ὁ κ. Δ. Μανούσος, νέος ἱκανὸς καὶ δραστήριος, ὅστις, φρονοῦμεν, ὅτι θέλει ἐκπληροῦ ἐντίμως τὰ καθήκοντά του.

Οἱ διορισμοὶ οὗτοι γενόμενοι εἰς ἀνθρώπους γνωστοὺς καὶ ἔχοντας τὰ ἀναγκαῖα προσόντα, τιμῶσι τὸν ἐνεργήσαντα αὐτοὺς βουλευτὴν, ὅστις δὲν διαψεύδει ἡμᾶς τῶν ἐλπίδων, ἀλλὰ καλὴν χάρισσιν ὁδόν, ἐτοιμάζει ἑαυτῷ ἑσόδια διὰ τὸ μέλλον.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Καὶ ἄλλος ἀνὴρ εἰς τὴν δεσημέρην ἐκλείπουσαν τῶν πατέρων ἡμῶν γενεᾶν ἀνήκων, ὁ Στ. Γ. Γαλάτης, ἀπέβησε τῆ 14 ὑπερμεσούτου καὶ ἐκηδεύθη τῇ ἐπομένῃ μετὰ τῆς προσηκούσης αὐτῷ παρατάξεως. Εὐπατρίδης, εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ μεγάλας οἰκογενεῖας τῆς πολυκαύστου Χίου ἀνήκων, καὶ ἐν αὐτῇ τῷ 1808 γεννηθείς, διέφυγε, παῖς ἔτι ὢν, τὴν Τουρκικὴν μάχαιραν, ὅτε ὁ διαβόητος Καραλής πλέον ἢ 30 χιλιάδας ἀθῶων ἀπέσφαξε, δις δ' ἄλλας τσοσούτας ἠχημαλώτισε καὶ εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς ἐξάπεστευε καὶ τῆς Ἀσίας. Ἐκείθεν ὑπὸ τοῦ βεβήματος τῶν τοῦ πολέμου δεινῶν φερόμενος, ἐρρίφη μετὰ τῶν εὐγενῶν αὐτοῦ γεννητόρων εἰς Μελίτην, ἔνθα φιλελευθερευτικῇ Ἀμερικανῶν ἐταιρίᾳ διδοῦσα ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ νέου Γαλάτου νοημοσύνην καὶ ἐφύηεν, ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς Ἀμερικὴν πρὸς ἐκπαίδευσιν. Ἐκεῖ ὁ Στ. Γαλάτης εὗρεν ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ τῶν Ἀμερικανῶν Γῆ ἐλεύθερον ἀέρα καὶ ὀρίζοντα καὶ οὐρανόν, ὢν φυσικῶς μὲν δὲν ἀπελείπετο ἡ ὀραία καὶ εὐδαίμων Πατρίς του, ὡς ἅμωσ ἐν ταύτῃ ἐμόλυνε καὶ καθίστα πνιγηρὸς ἢ ἀναπνοὴ τοῦ τυράννου, οὐ μόνον ἐσπούδασεν ἐκεῖ ὁ μακαρίτης Γαλάτης καὶ πολλὰς ἀπέκτησε γνώσεις, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ ἄλλα εὐγενῆ αἰσθήματα ἐνισχύθη δι' ὧν ἡ ἐλευθερία καὶ ὁ πολιτισμὸς ἐμφοροῦσι τὸν ἀνθρώπον. Μετὰ ἑπταετη ἐν Ἀμερικῇ σπουδῆν, μετέβη εἰς Ἡαρσίους, ἔνθα τὴν τε τῆς Θεμιδος ἐπιστήμην ἐξέμαθε καὶ τὸν μεγαλῶνον δὲ τῆς νέας Ἑλλάδος διδάσκαλον καὶ νομοθέτην τῆς νέας ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ Πατριάρχην αὐτῆς Κοραῆν τὸν πάνυ προσφειδύσαντο, καὶ ἐν τῶν ναμάτων τοῦ πολυχέυμονος ἐκεῖνου ποταμοῦ τῆς σοφίας ἐποτίσθη, καθ' ὅσον μάλιστα Χίος αὐτὸς παρὰ τῷ μεγάλῳ ἐκείνῳ τῆς Χίου τέκνῳ φιλοσοφίας εὗρεν αἰσθήματα. Μετὰ δὲ

τὴν ἐν Ἡαρσίαις τῶν σπουδῶν αὐτοῦ τελειοποίησιν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως χρῆσιμος τῇ Πατρὶ δι γένηται, σπάνιν τότε ἐπιστημόνων τοιοῦτων ἐχούση. Καὶ δὴ, τῆ 20 Μαῖου 1843 διωρίσθη ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ ἐπίτιμος τοῦ ἐμπορικοῦ Δικαίου Καθηγητῆς καὶ διετέλει τοιοῦτος μέχρι τῆς 19 Ὀκτωβρίου 1844, ὅτε ἡ Κυβέρνησις παρ' ἣ ἐγένετο γνωστὴ τοῦ ἀνδρὸς ἡ εὐθύτης καὶ ἡ δικαιοσύνη, παρακαλέσασα, διώρισεν αὐτὸν Πρόεδρον τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν, μετ' ὀλίγον προήγαγεν αὐτὸν Ἐφέτην καὶ κατόπιν δικαστὴν παρὰ τῷ ἀνωτάτῳ δικαστηρίῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἀπαλλαγεῖς δὲ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, ἐν ἣ διέπρεψεν ἐπὶ ἐπιστημηρικῇ ἱκανότητι καὶ δικαιοσύνῃ, μετέβη εἰς Σύρον, ὅπου πλείστοι τῶν ἀγαπητῶν αὐτῷ Χίου διατρίβουσι. Παρὰ δὲ τούτοις καὶ μετὰ τούτων διάγων, ἀναμνήσαστο γλυκείως τῆς ἦν λίαν ἡγάπα καὶ ἐπόθει πατρίδος, τὸ ἐντίμον ἐπάγγελμα τοῦ δικηγοροῦ μετεργόμενος, καὶ παρὰ τῷ Β. Γυμνασίῳ ἐμπορικῶν μαθημάτων, κατ' αἴτησιν καὶ ἄλλιν τῆς Κυβερνήσεως, ἐπὶ τινα ἔτη διδάξας. Δάττης δὲ τῶν θείων ἑνθερμος καὶ χριστιανὸς ἀληθῆς, εἶχε φόβον Θεοῦ, καὶ τῇ ἐπιστήμῃ οὐχὶ μόνον ὡς βιοποριστικῷ ἐπαγγέλματι καὶ πρὸς κερδοσκοπίαν ἐχρηστο, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἔρευναν καὶ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, ὑποστηρίζων τὸ δίκαιον καὶ τοὺς νόμους πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀρετῆς καὶ κραταίωσιν τῆς πολιτείας. Διὰ ταῦτα τοιοῦτον ἦντα τὸν Στ. Γαλάτην ἐσέβετο ὁ τόπος ὡς ἓνα τῶν ἀρίστων πολιτῶν καὶ ὡς λείψανον τῆς δεσημέρην ἐν Ἑρμουπόλει ἐκλειπούσης ἀρετῆς καὶ τιμιότητος. Καὶ ἐτίμησε μὲν αὐτὸν πολλάκις ζῶντα διὰ τῶν δημοτικῶν ἀξιωματίων καὶ ὑπουργειῶν, ἀπερ ἀπέφυγε, καὶ μάλιστα ἀφού ἐγένοντο καὶ ταῦτα ζητήματα κομματισμοῦ καὶ φιλαρχίας, δούκεις δ' ἀνεδέχθη, ἐτίμα πάντοτε αὐτὰ διὰ τῶν ἀρετῶν του ἐτίμησε δ' αὐτὸν τεθνηκότα, συλλυπηθείς τῇ σεβασμῶν συζύγῳ καὶ τοῖς χριστοῖς αὐτοῦ τέκνοις καὶ συγγενεῖς, καὶ πολλὰ χύσας ἐπ' αὐτῷ εἰλικρινῆ σεβασμοῦ καὶ συμπαθείας δάκρυα, καὶ ἄλλοι δὲ τῷ προσήκοντι τὸν νεκρὸν αὐτοῦ τιμῶσας. Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θέλουσι τηρήσει τὴν μνήμην αὐτοῦ ἀγαστῆν οἱ γνωρίσαντες αὐτὸν, καὶ πρὸ πάντων οἱ μετ' ὧν ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ὡς ἀδελφὸς συνέζησεν Ἑρμουπολίται.

Γαίαν ἔχει ἑλαφρὸν δ' ἐνάρετος ἀνὴρ!

— Ὁσαύτως τῆ 19 ὑπερμεσούτου ἀπέθανε καὶ τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν ἐκηδεύθη μετ' ἀξιοπρεπείας ἡ Ἐλισάβετ Π. Ἰωάννου, ἀφήσασα λύπην ἀμύθητον εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς τὰ τέκνα καὶ τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς τῆς. Ὁ Θεὸς ἀναπαύσαι αὐτήν!

— Ἐν δὲ τῇ οἰκίᾳ τῆς κ. Μαρτίσης χήρας τοῦ μακαρίτου Π. Βενιζέλου, πάλιν ὁ θάνατος νέον προδικάσσε πένθος. Ὡς ἂν μὴ ἤρκει τῇ μητρὶ ἢ ἀπώλεια πολυτίμου συζύγου καὶ υἱοῦ ἀγγελολόμορου, ἀπέθανε τῇ παρελθούσῃ Τετάρτῃ καὶ ἐτάφη τὴν ἐπομένῃν, μεταξὺ σπαρακτικῶν θρήνων, ἡ δεκαέτης θυγάτηρ αὐτῆς Αἰκατερίνα, δι' ἣς τὸ δυστύχημα εὐχόμεθα τῇ μητρὶ καὶ τοῖς συγγενεῖς τὴν ἐξ οὐρανοῦ παρηγορίαν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐνεκα πολλῶν ἐργασιῶν τοῦ τυπογραφείου ἐν ᾗ ἐκτυποῦται τὸ φύλλον, ἠργοπορήσεν ἐπὶ μίαν ἡμέραν ἢ ἑκδοσις τοῦ «Ἡλίου»